

Stikstof

Tot op de huid

Christiaan Bakker

De N2 is niet meer alleen bekend als randweg bij Eindhoven. Het is ook een scheikundig element: stik-stof. Het verstikt alle andere onderwerpen en legt ook de bouw leven stil.

Stik. Stof. De naam van het element is eigenlijk al onheilspellend genoeg. En we hebben er te veel van. Waarschijnlijk al veel langer, maar nu is er geconcludeerd dat er een probleem is. Een stikstofprobleem.

Vanuit alle hoeken en gaten komen er nieuwe rapporten, verschillende percentages. Er wordt naar elkaar gewezen, wie het meest verantwoordelijk is. En als eerste gaat de vinger naar de boer, het hart van ons producerend Nederland.

Het zwartepieten is al begonnen, nog voor Sinterklaas in het land is.

De berichten op de radio van de afgelopen week galmen door mijn hoofd, wanneer ik inlog op de computer op de polikliniek. Ze beginnen nog zo goed. 'Het land draait economisch als nooit tevoren, het geld in de staatskas klotst tegen de plinten op.'

Er wordt een investeringsfonds opgetuigd met geleend geld, waar we geld op toe krijgen. We zijn als Nederland het beste jongetje van de Europese klas, qua groei, qua geluk en qua gezondheid (szorg). Uiteraard zijn er ook nog kreuken in het tafellaken als ongeletterdheid, armoede en woningnood. Maar voor alles wordt gedacht in oplossingen.

Zelfs kabinet en oppositie zijn het dusdanig met elkaar eens, dat soms onduidelijk is wie welke rol heeft. En nu is er stikstof.

Ik kijk naar de informatie over de eerste patiënt op het spreekuur. Het zweet breekt me uit. Ik ben al gespannen als ik de verwijzing van de huisarts lees: een plekje op de slaap. Tot een paar week terug een kolfje naar mijn dermatologische hand. Maar nu vergroot het lezen van de afgenomen vragen door de assistent mijn ongerustheid.

De dame in kwestie is mevrouw Metz van 85 jaar. De plek blijkt regelmatig te schilferen. Ze is veel buiten geweest in het leven en verbrandt snel.

Ik merk dat ik me ongemakkelijk beweeg op mijn stoel, neem te snel twee slokken koffie en proest het uit over het toetsenbord. Ik voel aan welke kant het opgaat: een plek van zonschade. Met als vaak aangewe-

Plots realiseer ik me als dermatoloog ook in het rijtje 'stikstof-schuldigen' te bevinden

zen behandeling: cryotherapie, ofwel stikstoftherapie.

Plots realiseer ik me als dermatoloog (net als de huisarts) ook in het rijtje 'stikstof-schuldigen', te bevinden. In de categorie overig (11 procent). Al zijn wij de enigen die 'het' ook gebruiken als oplossing: de welbekende stikstoftherapie.

Geen wrat of zonschadeplek is veilig voor de spuitbus of watten-

staaf met stikstof. Tijdelijk wordt de huid op die plek afgekoeld tot wel minus 120 graden Celsius! Dat betekent het einde van de verkeerde cel (verouderd of met wratvirus erin). Tijdens dit proces verdampt de vloeibare stikstof en komt het stikstof terug in de lucht.

Het voelt opeens heel dubbel. Ik help u, de patiënt, maar belast de aarde. Au! Zweet op mijn voorhoofd! Met angst en beven het spreekuur tegemoet. Het zal toch niet? Ik hoef toch niet? Maar ik wil niet meer, het probleem is al zo groot. Het bevriezen misschien maar aan de winter overlaten, overweeg ik.

Door mijn wimpers spiek ik nerveus al tijdens het consult naar het plekje van mevrouw Metz, en we kiezen voor...

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog bij ziekenhuis Nij Smellinghe in Drachten